

LBRIS

We know
books

Dorota Mastowska

Ceilalți

Traducere din limba polonă și notă de **Ioana Diaconu-Mureșan**

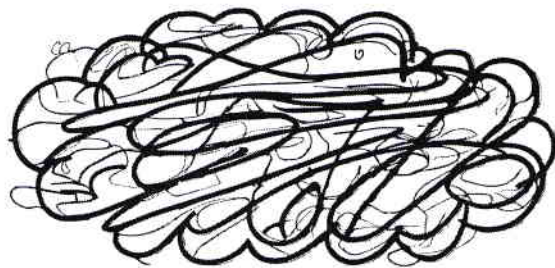
Prefață de **Iulia Popovici**

Postfață și selecția ilustrațiilor de **Andrei Dinu**

Ilustrații de **Raul Fozecaș**

Casa Cărții de Știință

Cluj-Napoca, 2024

1.

Era într-o

LUNI. Afară – cer plumburiu, pe covor – ace de pin

căzute ca iluziile moarte; liftul scârțâia meschin

și l-a trezit. Geamu-i deschis și chiar de pătura e transpirată. are gura uscată,

gustu' de băutură-i semn că ieri s-a cam tripat.

Avea motiv. E-aproape zece. S-a ridicat din pat.

Nu credea că reușește să facă duș așa rapid.

Arăta ca dracu', da' pula mea, s-a bărbierit,

și-a luat nădragii, haina – recent palmată.

Poate de-aia că-i furată s-a adunat vata în ea,

marca-i bună, karma nu prea, puțea, zici c-ar fi fost plouată,

puțea a câine sau a oaie; simțea și-o notă dulce de nuga –

parfumu' lu' Sandra, sor-sa. După o anchetă dură ca în zarca închisorii.

află c-o luase pe ea ca să pipe în balcon. Pe bune? Sorri!
De-a dracului dă buzna-n cameră la ea, îi fute cana pe birou,
ea-l bagă-n pizda mă-sii că i-a pătat caietu' – Ghi-ni-ion!
Mă-sa pe canapea bodogăne, nefeu' că n-a crăpat în somn,
el tace din respect, nu-i zice că mai bine ar închide botu'.
De felul lui e cam nervos, da' ieri s-a făcut praf cu totu'.
I-au tăiat mobilul că n-a plătit factura, ziua-i deja futută, adio zen,
planurile i s-au schimbat ca macazul la tren –

promițătoare ca acele de pin de pe covor.

Zi de căcat, își spuse Kamil, privind la cerul gri din dormitor,
de la fereastră; a așteptat atât, și-i de căcat deja de dimineață.

SANDRA: „Dacă iau doi la prezentare, e vina ta, bag pula-n ea de viață!”

Zi de căcat. MAMA: „Iar umbli creanga prin oraș ca un ratat.

Crezi că stai la hotel? Nu-nveți, te-ntorci în zori, nu faci curat,

și-a venit și factura la mobil, și fii atent că ai de plată cînșpe bețe.

„Mama, avem ceva haleală?” „Da.” „'n afar' de pită goală?” „Nu vrei tu un căcat cu perje?”

Pe scară și-a aprins un joint.

Ieșind din bloc, vedea cum se strâng nori prevestitori de rău,

deasupra cartierului, cam ca sprâncenele lui Dumnezeu. Sau ale altcuiva. Puțea a
smog. La colț,

un mall, în fața lui urma să se-ntâlnească c-un tovarăș. Cu pas voios

mergea 'nainte, billboard-uri peste tot, hoarde de luzări de la Play – da-le-aș două peste bot,

mutre rânjind ca ciorditorii ce-ți bagă mâna-n jeb până la cot.

Ratatu' din „Trei găozari” și-aia din „Strada Speranței” – s-o iau în pulă!

Nu mai beli fasolele, din vina ta n-am telefon, și ești o curvă!

La moacele de pe panouri, rânjind ca boii, de-ar avea și picioare, păi le-ar da două pe spinare de ar dansa și zorba! Din vina lor n-am telefon, să-mi bag...!

Întră în King Kebab: „Lipie și sos dulce!”

Se uită dac-arabu' nu trage-o flegmă, sau ceva. De după geam, Varșovia pare că se dublează, se triplează. Vine Tobi, așa, și:

TOBI: „Sers' coaie, nu poate omu' să te sune – spune. Hai, bate cuba.

Ai un parfum nou, iubi?” – zice și-l snifăie. Morții tăi de ratat!

„Mai bine arată-mi ce-ai acolo, n-am chef de dume de căcat” – i-o taie scurt. (*Tobi-i întinde un portfard de damă*)

„Ce gheioșag îi ăsta?” „Da' știe pula! L-o fi ciordit și Gogu de la mă-sa”.

L-a luat și a-nceput s-alerge spre tramvai, având încă în gură kebab nemes... (*zgomot de înghițire*)

...nemestecat. Bine, el ar fi preferat un falafel – era vegan, de fapt, dar îi era cumva să recunoască...

Plus – se temea c-o să-i vină să se beșească. Și-acol' un' se ducea, situația nu prea încuraja formarea de hidrocarburi gen... ăăă... metan.

Zi de căcat. UN HOMELESS ÎN TRAMVAI: „Din zori fără semnal și fără net, o groază de parai de plată la mobil, în gură gust ca de canal”.

DOUĂ BABE ÎN PALTOANE NEGRE: „Poate te scoți după ce vinzi boabele 'celea.'
Zi de căcat, și-n plus, jacheta-i pute-a șpreiu leșinat a lu' sorela.

ZI DE CĂCAT, zi căcăcioasă. PASAGERUL 1: „Și încă nu știi, frate,
că te-ai urcat în tramvaiul greșit (șasele merge-n Cetate!)

Poate că nici n-ajungi, oricum ți-e ziua de căcat!”

PASAGERUL 2: „S-anunțe că întârzie!” PASAGERUL 3: „N-are semnal, ai uitat?”

E deja unșpe. Ea-ncepe să se-agite, se-nvârte prin casă

mai aranjează una-alta, mai culege o ață

de pe covor: planurile i se-ncurcă de parc-ar fi căile Domnului. Îi vine să înjure:

soțul de-o oră trebuia să fie la job, dar uite, nu e,

NIMIC nu poate face, așteaptă, se foiește, se roagă – la cine, nu se știe,

din când în când își trece mâna prin păr. N-are NIMIC pe sub rochița de designer.

Copilul e deja la școală, doar ăsta al ei se lălăie, de zici că n-are treabă.

iPhonu-i la încărcat. Își taie-un fir de păr din nas... nu vrea să pară snoabă,

când naiba o să vină? Îi scrie un mesaj:

„Întârziați puțin, vă rog, pentru montaj” / (trimite la INSTALATOR) / „Confirmă,
te implor” –

șoptește: sună din baie – nu e disponibil – și deodată...

când soțul era cât pe ce să iasă, sună la interfon – un timing

ca de horror, ideal și fatal. Cine-i? Cred că instalatorul. (așa e, mint de sting.)

Cum? Iar instalatorul?

Da, l-am chemat că tot mai curge un pic sub vană... (MACIEJ, ieșind: „Te descurci?”)

„Bnăziua” – Kamil, din ușă, se-nclină cam stângaci și-și trage mucii.

Eu v-am sunat, sunt probleme cu vana – spune ea teatral,
mușcându-și excesiv buzele pline, privind cum el începe să-și desfacă, cu degete agile,
șireturile de la adidașii murdari.

La ce-ți trebe’ toate astea? – dar nu-ți răspunde-oglanda.

Ai creier în capu’ ăla, de ce gândești cu pizda?

El te-a adus în starea asta, de ce tremuri așa
de parc-ai sta să cazii în gol și n-ai sub tine plasa;

LA CE-ȚI TREBE’ TOATE ASTEA? – cum de nu-ți este clar?

Cu degete flămânde pipăii prin material... și tot nu ai idee
ce dracu’ ai avut în cap. Auzi mașina nouă a soțului în demaraj,
ai vrea să te dezbraci, dar simți că îți îngheață toate cele!

„E o baie pe-aici?” – și-a dat jos geaca. Alergase. Pfuui, transpirase,

situația îl depășea. Nu prea știa dacă s-o ia cu „dumneavoastră”, ce să... cum să-i vorbească.

A văzut doar că nu purta chiloți, când.... când s-a aplecat.

Casă de mafioți, casă de fițe, tablouri de căcat.

Picasso ar fi râs văzându-le cu capu’n jos – c-așa le-au agățat,

doar cărți pe un perete-ntreg. Păi ce-i aicea, biblioteca județeană?

E mai mult loc la asta-n vană

decât în camera lu’ sor-sa. Și bodyguardul de la Mango

s-ar fi șocat să-l vadă tocmai pe el, pe Janik Kamil (32 de ani), fără cazier, fără chiloți, cum se duce spre ea în pula goală... aaau! (scoate-un cub Lego de sub talpă).
Bună, bună pizdulicea, cam trecățică.

Un pic mai tânără ca mă-sa, da' totuși milfă!

Dinți albi cum e dantela din perdea, țâțe-alunecoase ca de mușama, țâțe fără vârstă, obraznice, zurlii, cum sunt când bagi în ele vreo douăzeci de mii. „Nu sta așa!” – i-a zis, trezindu-l ca din vis. Zici că nici nu s-a deșteptat.

„Dă-ți jos șosetele” – așa că și le-a dat
și a început s-o fută.

Ce-i asta? Dragoste? Nu știu, da' cam așa ceva.

Ea tace, țeapănă și rece – parcă-i de tinichea.

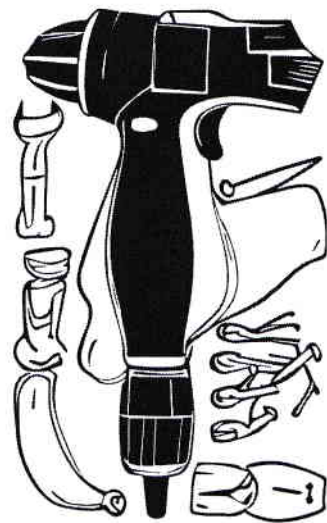
El – cam descumpănit, îi vin în gând idei bolnave, futai de-a lungul și de-a latul, tipe goale, transparente, de le vezi și ficatul.

Pe sub pleoape-i vede lacrimile. Îi lasă dâre pe machiaj. Și ca s-ajungă la orgasm îi vin în minte tipe goale, foarte goale, așa goale
că le vezi și perineul, cromozomii, ADN-ul,
membranele celulelor, praful stelar, ecplozii... buuum, a reușit. Sfârșit.

Punct ochit, punct lovit. Prima dată a văzut-o acum o săptămână, venise la o șustă la negru – ajuta un amic, dar n-a ieșit nimic, un fel de labă tristă.

Ăla voia să-i dea doi zloți pe toată treaba; dup-o zi de muncă ieșeau doar bani de votcă. Să hămălească-n pula mea ucrainenii

pe doi zloți, nu polonezii! Oricum... veniseră la ea să repare ceva –
îi picura sub vană, nici el nu mai știa,
tot timpul se holbase cum face shopping pe-un site de feșioniste-influensăreală.
Știa că și ea-l urmărește, simțea că i se scoală.
I-a zis să-i lase numărul, că uneori mai are ceva de reparat,
și soțul stă la job cu orele, cu zilele. Păcat.
O să-l salveze ca „INSTALATORUL” – să nu fie nevoie de clarificare.
Se privesc în ochi și nu-i nevoie nici de subtitrare.
Ieri primește-un SMS de la ea: „La unsprezece” – fericire mai mare
nici nu egzistă! A tras câteva cuie, s-a dus la un tovarăș,
o votcă, două, o găleată, în scară o țigară... astăzi trezirea-i
grea! Aproape că-l durea când se gândea la ea, la țâțele frumoase
mișcându-se sub fusta – ăăă, rochia subțire, de mătase.

(Kamil se întoarce de la tovarășul lui noaptea târziu)

Ce-i asta? Dragoste? Probabil nu, da' n-ai cum să refuzi. Vremea pulii trece, de fuți,
de nu fuți.

SANDRA *(în pijama)*: „Ce dracu' te întorci așa târziu? Eu mă scol la șapte!”

KAMIL *(deschizând frigiderul)*: „Mama nu-i?” „E de noapte”. Avem haleală?” „Da, tocană.”
„Ai o țigară?” „Poate că da.” „De când fumezi?” „Mai du-te-n pula mea”.

Ce-i asta? Dragoste? MACIEJ *(întorcându-se târziu)* „Încă nu dormi?” „Nu pot”.

IWONA: „Ai băgat speed?” „Nu”. „Ai ceva alb pe...” „Bine, poate un pic.

E mult de lucru. Stăm noaptea. Un proiect nasol."

„Și stă și ea cu voi?" „Cine?" „Gagica aia, Bochoń". „Nu știu ce vrei să spui."

(„Dă like la absolut tot ce postezi!!!!". „Asta e paranoia, iar exagerezi!" „La tot!")

A luat repede-un Xanny. Norul de lumină – ca întotdeauna –
i-a-umplut conștiința, făcând-o liberă, curată, bună.

N-a visat nimic, n-a tânjit la nimic, a zăcut doar în movile de nimic până în zori,
înconjurată de gorile ce dansau în jurul ei ușor.

Nu mai făceau dragoste de-o vreme, nu mai știau nici ei de ce. Ducea copilul
tot mai repede cu SUV-ul la germană, la bazin,

se machia tot mai puternic, creștea dozele câte puțin.

În fiecare zi-și jura că o să plece trântind ușa, dar rămânea
și nu trântea. Vezi Doamne,

ce a unit banca, omul ușor nu desparte.

În fine, într-o zi vin doi băieți că s-a stricat ceva la baie,

ea-i pe tabletă. Simte pe ea privirea celui tânăr și se-nmoaie.

Cu coada ochiului îi vede craniul tuns, mușchii mișcându-se sub piele, cicatricea de pe față
și-un mare tatuaj cu Micul Răsculat pe braț.

Îi vede maxilarul cum se mișcă ritmic, molfăind o gumă.

Își zice: mi-ar plăcea să mă... Să vadă Maciej că n-am chef de glumă.

leșind, tipul și-atinge șoldul de ea, cică din greșeală.

După, toată ziua ea se gândește doar la babardeală.

Bine, își spune-acum, ocolindu-i privirea. Își pune rochia.
Intră în baie și-l aude trăgându-și nasul. Pe omoplat
îi curge niște suc – pe care-l șterge de tapetul scump
și încă iute, ca să nu-i intre-n ochi la Micul Răsculat.
Ea înfășoară prezervativu-n șervețel, îl vără în poșetă.
Spune, privind în lateral, departe: „Ce stai așa, îmbracă-te.”
El maică-sii i-ar fi trântit un „ia lasă-mă-n pace!”
Acum, ca un școlar certat, se supune și tace.
Își trage treningul, șosetele, nu se simte grozav.
Ea-i spune: „Trebuie să plec. Unde te las?”
Păi... știe pula, că el n-a mai fost în astfel de situații. „Hai, mă grăbesc,
am o ședință cu părinții la școală.” Mă face să zâmbesc,
e șmecheră păpușa, are copil și soț, dar tot și-o trage cu primul mai bengos,
care-ar putea să-i fie fiu, de altfel. Deodată-i vine-n minte un moment dureros:
ziua lu' Sandra, sor-sa, care primise-un Lego nou de care el e captivat.
Construiește-n neștire, parc-ar fi posedat, deodat-aude hi-hi-ha-ha, clinchet de pahare,
merge-n sufragerie – ușa geam nu mai are, de când trecuse taică-su prin el –
deschide ușa, strângând la piept Lego-ul tehnic, pe masă CioCioSan și vin,
un pahar pe jumătate gol sau poate pe jumate plin,
apoi își vede mama: șade pe canapea c-un nene puțind groaznic lângă ea.
Vrea să se ghemuiască alături, dar ea-l respinge: „KAMIL, FUGI LA CULCARE!”
Poate din cauză că nenea i-a prins fâțele, și-o doare!
Apoi a mai văzut alți neni cu ea pe canapea;

știa că-s mereu diferiți, dar de fapt, nu prea.

Că la fel sforăie, la fel se scarpină la pulă, și horcăie la fel.

Și arcurile canapelei tot așa scârțâie sub cururile lor,

și gem la fel când mama... când stau pe ea... și-n ea... Să-i fut în cur din zbor!

Îi vine să borască, să uite, să nu se mai gândească!

Cum se-ntindeau ei pe divan și din izmene le ieșea mereu același vierme dolofan.

Și lângă, peste tot – grămezi de rufe de călcat. Cât Tatra, cât Carpații, direct de la uscat.

(KAMIL: „Nu sta cu curu' pe tricou' meu, în pula mea de idiot ratat!") Atât și-a amintit.

Dar evocarea ca o madlenă, ca o alertă de pe telefon, l-a activat neașteptat, deodată,

și cineva trebui' să fie bun de plată.

Deși ai casa țiplă, aici ceva e putred,

ceva aicea pute. Haina mea, a kebab?... Nu cred.

Și mie-mi place să mă fut, da' zi-mi un lucru doar,

cu mâinile-astea îl închei pe ăla micu' la fermoar?

Iubito, trupu-ți miroase frumos, e-adevărat.

Da' ceva pute-aici, și nu e haina mea.

Spune-mi, bărbatu' tău n-are nicio obiecție

dacă cu mâinile-alea-ți ajuți fiul la lecție?

Poate că n-a spus toate astea, dar fics așa gândea. Și fără duioșie

s-a uitat la ea, cum se agită-ntre căcaturile alea de designer.

